

Geitenpaadje naar het Koninkrijk

Eerste Paasdag

Zondag 17 april 2022, Christus Triumfatorkerk

Voorganger: ds. Jaap van den Akker

Lezing: Lucas 23:50 – 24:8

- Voor de dienst zingen we paasliederen
  - Sta op een morgen ongedacht (630: 1 en 4)
  - O vlam van Pasen steek ons aan (Lied 637: 1, 2 en 4)

KOMEN

- Welkomstwoord
- Aanvangslied: Dit is de dag' (Lied 632: 1 en 3)
- Moment van Stilte
- Begroeting en bemoediging
- Psalm van de zondag: Psalm 118: 9 en 10
- Kyriegebed
- Glorialied: 'Christus onze Heer verrees' (Lied 624)

WOORD

- Met de kinderen
  - Gebed*
  - Bij de kijktafel*
  - Lied: 'Van donker naar Licht' (uit: Zitten of opstaan, IV-16)*
- Schriftlezing: Lucas 23:50 – 24:8
- Lied: 'De toekomst is al gaande' (Lied 605: 1, 2, 3 en 4)
- Preek

De verschrikkingen van de oorlog staan op ons netvlies. Dit is een beeld uit Marioepol enkele weken terug alweer. Geen idee wat er nog over is van de flats aan weerszijden van deze straat - nu de stad gevallen lijkt. Deze foto roept een vraag op. Waar is deze man naartoe op weg? Waar leidt deze weg naar toe? Wat bezielt hem om in deze omstandigheden op pad te gaan? De schuilkelder te verlaten. Misschien op zoek naar voedsel of water. Misschien op zoek naar een vriend en familielid.

Het lijkt vooral op een doodlopende weg. Een weg die nergens heen leidt. Niets dan verwoesting. Kapotgeschoten huizen, omgevallen bomen. De waanzin van oorlog – dood en verderf.

Bevinden wij ons op een doodlopende weg?

Dat is de vraag van deze paasdagen. De weg die wij gaan door ons leven, door de geschiedenis - leidt die ook ergens toe? Wordt het ook ergens beter? Of zijn wij - mensen van deze wereld - vooral steeds beter in staat om elkaar meer kwaad te doen?

Deze vraag – de vraag van de doodlopende weg, is misschien niet de meest vrolijke vraag in deze paasdienst, maar is wel de wezenlijke vraag van het paasverhaal.

Wat te doen als alles waarin je gelooft. Alles waar je voor leeft, alles wat je hebt opgebouwd voor niets lijkt te zijn. Of je wordt afgepakt of kapot wordt geschoten door niets ontziende raketten, bommen, tanks.

Wat te doen als je drie jaar van je leven hebt opgeofferd om je droom achterna te gaan. Als je geraakt bent door een boodschap van liefde, van echte aandacht. Als je gegrepen wordt door een mens die je vertelt hoe dichtbij God is en waar je hem kunt herkennen, kunt leren kennen. Als je hebt gezien hoe mensen op staan uit hun ziekte, als mensen elkaar weer zien staan en elkaar de hand reiken. Als ruzies worden uitgepraat en mensen weer echt naar elkaar luisteren. Als je een mens hebt leren kennen die jou echt ziet staan, die de juiste woorden spreekt, die je leven nieuwe toekomst geeft omdat je merkt dat je er toe doet, dat je er mag zijn. Dat je geliefd bent - kind van God.

Drie jaar lang leefde je het echte leven. Het leven waartoe je geroepen bent, drie jaar lang bruiste het en ging de hemel voor je open steeds als er een blinde ging zien, een lamme ging lopen, een tollenaar zijn leven beteerde en een prostitué de kans kreeg haar leven te veranderen.

En het bleek een droom te zijn.

Te mooi om waar te zijn.

Aan flarden geschoten door een bombardement van valse beschuldigingen, verkeerde interpretatie van de heilige boeken, machtsmisbruik en bruto geweld van mensen die bang waren hun macht te verliezen.

Een doodlopende weg was het. Je leven ligt aan stukken. Je wordt ruw wakker uit een mooie droom en je staat opeens weer in de harde werkelijkheid. Maar dan met lege handen. Al je investeringen zijn in damp op gegaan.

Wat nu?

De vrouwen wisten zich geen raad – zo lazen we.

Ze komen met geurige olie en balsem naar het graf van Jezus om zijn lichaam te verzorgen, zoals dat hoort in oosterse culturen.

En aangekomen bij het graf waar hij vlak voor de sabbat is neergelegd, blijkt de steen weggerold en het graf blijkt leeg te zijn.

Ze wisten geen raad toen ze dat zagen.

Letterlijk staat er: Ze waren zonder weg.

Deze hele veertig dagentijd volgen we het spoor van het volk van Israël door de woestijn en het spoor van Jezus van Nazaret door de woestijn van zijn leven die ook onze woestijn is en nu aan het einde van het verhaal. *Is er geen weg meer.* Deze vrouwen: Maria van Magdala, Johanna, en Maria, de moeder van Jakobus, en nog een aantal andere vrouwen zo hebben alle opgegeven om Jezus te volgen. Ze zijn in zijn spoor gegaan. Ze zijn mensen van de weg geworden – van Jezus weg. En nu loopt de weg dood. Nu zijn ze mensen *zonder* weg en weten ze zich geen raad. Jezus is niet alleen dood en begraven – het weinige dat ze nog voor hem kunnen doen, hem balsemen – wordt hen nu ook uit handen genomen – wat nu?

Het is het dieptepunt van hun leven. Daar staan ze Maria van Magdala, Johanna, Maria, de moeder van Jakobus. Wat nu?

En dan gebeurt het wonder. Het wonder is in dit verhaal nog niet eens de opstanding zelf. Het wonder is perspectief. Inzicht. Ontdekken dat de weg niet doodloopt. Dat er nog ergens een geitenpaadje is dat verder gaat.

En zie: twee mannen

Twee mannen in stralende gewaden.

Net als op de berg van de verheerlijking waar aan Jezus twee mannen in stralende gewaden verschenen – dat bleken Mozes en Elia te zijn. Zijn er ook nu weer twee mannen.

Deze twee mannen in hun stralende gewaden zullen er ook weer zijn bij de hemelvaart van Jezus.

Deze doodlopende weg, wordt een hemelse weg. Hier wordt duidelijk wat God doet in een situatie waar mensen volstrekt met lege handen staan en geen weg meer zien om te gaan. Toen deze vrouwen het lege graf zagen concludeerden ze niet dat Jezus dan wel uit de dood moest zijn opgestaan. Het feit van het lege graf leidt niet tot geloof, toen niet en nu niet. Het lege graf confronteerde hen en ons slechts met het absolute einde van Jezus weg. Zelfs zijn dode lichaam hebben ze niet meer om te verzorgen.

Deze twee mannen in hun hemelse gewaden – zij zijn het die de vrouwen en ons anders naar dat lege graf laten kijken. “Wat zoeken jullie de levende bij de doden?” Het is dezelfde vraag als die de mannen over veertig dagen bij de Hemelvaart zullen stellen: “Wat staan jullie naar de hemel te kijken?”

Jullie zoeken Jezus op de verkeerde plek.

Deze twee mannen helpen ons met andere ogen naar het graf te kijken. Deze plek moet geen bedevaartsoord worden. Niemand weet waar het graf van Jezus was en terecht: want wie Jezus kent zoekt hem niet in het gebied waar de dood heerst. Alle nadruk in de verhalen die nu komen ligt op Jezus’ verschijning. Op zijn aanwezigheid.

Wat zoeken jullie de levende bij doden – hij is niet hier (natuurlijk niet) hij is opgewekt.

De reis eindigt niet bij Jezus’ graf, maar begint daar pas, net als de reis van de Israëlieten pas echt begon toen ze het land van slavernij achter zich hadden gelaten. Dankzij Jezus’ bevrijdende dood en opstanding ligt de weg naar Gods koninkrijk voor ons open. Op reis naar dat einddoel gaat Jezus, de opgestane Heer, ons voor, net als God voor de Israëlieten uit ging op hun reis door de woestijn. Samen gaan we onderweg naar Gods nieuwe wereld

De vraag aan deze vrouwen en de vraag aan ons is of we ons daarvoor open stellen.

Over het *hoe* van de opstanding vertelt Lucas niets – net als zijn collega Evangelisten. Hij is op gestaan – dat feit moet voldoende zijn. Het hoe en wat blijft verborgen. Het gaat erom wat jij, wat u ermee doet – met dit verhaal. Er komt geen rationele verklaring van dit geheim. Welk evangelie je ook leest er komt geen antwoord op onze verstandelijke vagen.

Er wordt juist aan ons en vraag gesteld: “wat zoek je de levende bij de doden?”

En ook die vraag veronderstelt niet een gestileerd wel overwogen antwoord. Welnee. Die vraag vraagt een praktisch antwoord. Die vraag beantwoord je door een levenshouding. Door op te staan uit ieder gebied van ons leven waar de dood nog heerst. Waar we geen wegen zien om te gaan. Waar het hard is en kil, waar de angsten en het wantrouwen ons de adem benemen. Waar het duister en onveilig is.

Door het leven te zoeken bij de Levende. Bij de God die leven schenkt, bij Jezus die ging in zijn spoor. Door te ontdekken dat die Levende zich blijvend met ons verbindt. Tot op de dag van vandaag.

Daar ligt de sleutel tot het verstaan van Pasen.

Daar is Gods nieuwe wereld te vinden.

Dit is Katarina Oleksyona. Ze is 85 jaar en ze woont met haar man in Shevchenkove 100 kilometer ten Westen Marioepol. Iedereen in het dorp kent haar om haar heerlijke baksels. Hier staat ze voor haar oven. Ze maakt ieder jaar voor eerste paasdag een grote paascake die uitgedeeld wordt na de mis in de kerk. Zo ook dit jaar.

Juist dit jaar. De helft van het dorp is

gevlucht. De kerk staat vol met hulpgoederen. In deze weken is het meer een eerste hulppost

dan een kerk. Maar ook dit jaar is het Pasen. Ook dit jaar is er een kerkdienst. En met alles wat ze nog heeft heeft Katarina een heerlijke paascake gemaakt. Omdat ze heeft begrepen waar het om draait met Pasen. Zij heeft een geitenpaadje gevonden. Ze staat op in een gebied waar de dood nog heerst. In de frontlinie. Zij zoekt het bij de levende.

Bij de God die leven schenkt,

Zelfs in de puinhopen van Marioepol of Shevchekove is een begaanbare weg is te vinden – een geitenpaadje dat leidt naar het leven.

Laten wij dan vanaf vandaag dat voorbeeld volgen en opstaan.

Onze Paascake delen.

Onze hoop delen.

Het blijven uitroepen tegen de klippen op:

Hij is niet hier. Hij is uit de dood opgewekt.

Halleluja

Amen.

- Muzikaal intermezzo

ANTWOORD

- Dankgebed, voorbeden, Stil gebed, Onze Vader
- Inzameling van de gaven

GAAN

- Slotlied: 'De steppe zal bloeien' (Lied 608: 1 en 3)
- Zegen
- Als antwoord op de zegen: 'U zij de glorie' (Lied 634)